

РОЗМОВИ З ХРИСТОМ

1. Незвичайний

Від перших проблисків моєї свідомости я Тебе затамив. Такий Ти незвичайний! Ісус — Ісус Христос — Спаситель — Божий Син, що зійшов з неба, щоб нас спасти — Богочоловік. Єдиний між усіма людьми!

Ти — сонце мого виховання. В Твому таємному світлі, під Твоїм промінням зростала моя душа. І як листки дерев та овочі втягають у себе соняшне проміння, так і моя душа втягала в себе Твоє святе світло та перетворювала його в життєве багатство.

Засмакувала моя душа в Тобі — в Твому умі і в Твому серці.

Ой, скільки можливих шляхів для людського життя, а Ти став моїм єдиним шляхом. Найвищі й найчистіші радощі, що я їх у житті зазнав, від Тебе були. Радощі, коли земля прислухується пісням ангелів і ловить значіння їхніх слів. Далі людській душі годі продертися.

І сум Твій святий та творчий.

Хто опише чар Твого Різдва?

Хто виявить повагу Твоєї Великої Пятниці?

Хто зглибить тайну Твого Воскресення?

Але душа, що відчуває, сильніша, ніж язик. І думка, що схоплює, сильніша, ніж думка, що розкладає схоплене, щоб його висловити іншим.

Божий Син родиться, як убога дитина, на дорозі, у вертепі.

Бог дає себе розпяти і безсильний нарікає: „Боже мій, Боже мій, чому Ти мене покинув?”

Убитий і погребаний воскресає з мертвих, як і передсказав своїм ученикам.

Драма буття, зложена з контрастів, безмежно віддалених від себе.

Хто охопить ці контрасти умом, хто їх зложить у логічну гармонію?

Але душа, що відчуває, з трепетом знаходить у Тобі щось рідне, своє — своє і Боже.

Господи Ісусе! Твоя драма — це й наша драма! Та без Тебе душа не знаходить Божого елемента в своїй життєвій драмі, а Ти їй відкриваєш Божий елемент, і в вертепі, і на Голготі, і в гробі.

2. Признання

Мати моя перша сказала мені про Тебе. Вогнем писала Твоє ім'я на моїй, ще ніколи не записаній душі. Віддала мене Тобі в вічний полон.

Невжеж я міг противитися — дитина, що їй батьки — замість Бога і тільки що передають її Богові?

Я полюбив Тебе дитинячою душею. В дитинячих снах Ти мені снівся, як сидиш у терновім вінку на порозі церкви мого рідного села.

В сховках навколішках я молився до Тебе й плакав, бо Твоя мова була надто сильна для мого дитячого серця.

Я вже пізнав, що це гріх перед Тобою, і сльозами хотів обмити свою душу.

Тільки раз людське серце — дитиняче. Незаписане й повне свіжих сил для схоплювання життєвих порухів. Тільки раз у житті воно так ніжно і з такою повною гамою відзивається на вібрації життєвих дорогоцінностей. Голод загострює смак, а ситість притуплює. Вже ніколи не повториться мені вражіння, що я його мав, коли їв першу помаранчу. А що ж помаранча проти Твоїх скарбів? Церква в нашому рідному селі — це для мене незрівняна Твоя святиня. В ній, тільки в ній я Тебе бачив живого (хоч у дійсності невибагливо намальованого), в ній моя душа доторкалася Тебе.

Мій світ був малий і наскрізь мені відомий — дитинячий. Усі його правди і вартості стояли певно, наче вимурувані з твердого каміння.

Пішов я з дому у світ і з роками довідався про Твоїх сунерників: Будду, Епікура, Магомета, Спінозу, Дарвіна... Вітер сумнівів (таке нове переживання для мене!) раз-у-раз зривався, щоб зірвати кришу храму, що його моя душа збудувала для Тебе.

Та я звірявся Тобі: Господи, не випусти мене зо своїх рук, хоч би я й виривався! При Тобі хочу залишитись на віки, Тобі служити! Твоє світло — справжнє світло життя. Господи, щоб я коли не осліп, щоб не загубив Тебе! Кленуся Тобі, як Петро: і в тюрму і на смерть піду з Тобою!

І ось п'ятдесятий рік перед дверми мого життя, а я Тебе не загубив. Але невже виростає нова гилька на дереві, щоб вітер не намагався відорвати її, зломити? Тільки те життя здатне, що видержує ворожий напір.

І людська душа так росте — розвивається та дозріває. В аврі питань, сумнівів і непевности. Мій світ щораз поширювався й комплікувався — поширився до безконечности й безконечно скоплікувався.

Був день, коли я найшовся перед питанням: Х т о Т и ?

І був день, коли я найшовся перед питанням: Х т о я ?

Такий шлях людських синів, що в своєму часі і порошинку та листочок мусять ставити на важки цього питання: що ти? відки?

Та як я себе самого не міг зломити, так не міг зломити ані Тебе. Неодного фальшивого божка я зломив у моїй душі (бо я любувався у відкриванні правди, як інші любуються в нагромадженні багатства), але Тебе не міг зломити.

Тому я зобов'язаний зложити признання для Тебе.

(Продовження буде).